

ИЗМЕЂУ СУДБИНЕ И ОБИЧНОГ ЖИВОТА

ПОЗОРИШТЕ
КАО
МЕСТО
СУСРЕТА

46. БОРИНИ
ПОЗОРИШНИ ДАНИ

БИЛТЕН 3

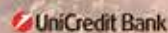
Град Вршац

Република Србија

ДУНАВ
ОСИГУРАЊЕ

VITEZ & KOM

[illegible]

Синоћ на Бориним позоришним данима

Такмичарски програм 46. "Бориних позоришних дана" наставио се синоћном изведбом представе *Божји људи*, у извођењу глумаца Народног позоришта у Београду, а у режији врањанца Југа Ђорђевић.

"Ова представа није настала само као прича о просјацима и Врању, него као заједнички разговор о судбини, смрти и лудилу - разговор који се ретко води, а тиче се свих нас", наводи Југ.

ОЦЕНА ПУБЛИКЕ ЗА
ПРЕДСТАВУ
БОЖЈИ ЉУДИ

4,41

Нова издања Стеријиног позорја на БПД: Две значајне публикације за глумце

Наше публикације можда нису примарни, али су веома важан део театарског живота у Србији већ шездесет једну годину, рекла је у Врању Ружа Перуновић, уредница издавачке делатности “Стеријиног позорја”, која је по традицији, и на ово годишњим “Бориним позоришним данима”, представила најважнија издања те куће.

“Стеријино позорје” је ове године објавило две књиге на које треба скренути посебну пажњу. То су *Ка уметности глуме* Душана Матејића и *Глумац и комично* Милана Новаковића, које, како је рекла Перуновић, “имају доста тога заједничког”.

“Обојица су глумци и активни сарадници на Факултету драмских уметности у Београду и Академији уметности у Новом Саду. Обе књиге су настале као резултат посвећеног и уметничког, теоријског и педагошког рада.

Матејићева књига је заправо његова докторска дисертација, веома тражена код нас и пре објављивања, првенствено од студената глуме. Неки рецензенти најављују да би ова књига могла бити и будући уџбеник студената глуме”, навела је она.

С друге стране, Новаковићева књига *Глумац и комично* бави се испитивањем принципа комичног у фази креирања ликова у поставци комада Љубинко и Десанка Александра Поповића.

“Сматрамо да је главна предност ове књиге што се бави комедијом на теоријски начин, жанром који је запостављен или се посматра другачијим очима, у смислу да није теоријски толико разматран. Новаковић испитује теоријска утемљења, начин на који се комедија проучавала и по којим принципима. Прелази потом на конкретан комад Љубинко и Десанка, дајући своја врло драгоцен

запажања”, навела је Перуновић.

Она је представила и бројеве часописа *Сцена* из ове године (периодике која без прекида излази 61 годину), указујући на низ важних теоријских текстова, драма и другог позоришног штива које овај часопис чини посебним.

“Већ дужи низ година излазе нам четири свеске годишње. Што се тиче последње објављене, која сада излази из штампе, желим да нагласим да је у њој објављена драма нашег драматурга и вашег Врањанца Бојана Тасића *Некршћени дани*, као необјављен драмски текст. Ова драма је изузетно занимљива, драгоцен, препоручујем је свачијој читалачкој пажњи и наравно позоришним ствараоцима за неку будућу инсценацију”, рекла је Перуновић у Врању.

У оквиру вечери представљена су и друга издања “Стеријиног позорја” попут *Годишњака Позоришта Србије*, публикације *И би драма* (о 70 година Стеријиног позорја) итд.

Горан Ибрајтер, извршни директор “Стеријиног позорја”, подсетио је да оно има “разгранату међуфестивалску сарадњу”, која се, између осталог, огледа и у сарадњи са “Бориним позоришним данима” у Врању.

“Ми смо издавач позоришних издања без премца у Србији, а рекао бих и у региону”, рекао је Ибрајтер, нагласивши да се мало ко на тако детаљан начин и са толиким интензитетом бави издавањем књига и публикација из домена позоришне теорије и праксе.

Сва издања се преко сајта “Стеријиног позорја” могу читати у ПДФ формату, додала је Перуновић. “Сва наша издања су бесплатна, врло радо их делимо. Имамо литературу у изобиљу и штета је да буде неискоришћена”, рекла је на крају Перуновић.

Фото: Дејан Димић

Разговор о представи *Божји људи* Сценско присуство као глумачки стуб

У разговору након представе *Божји људи* (Народно позориште, Београд, режија Југ Ђорђевић), која је одиграна друге такмичарске вечери 46. "Бориних позоришних дана", учествовали су глумци гостујућег ансамбла Вања Ејдус, Ива Милановић, Јелена Благојевић, Александар Вучковић, Недим Незировић и Новак Радуловић. Разговор је модерирала драматуршкиња Јелена Гавриловић.

Модератор Јелена Гавриловић питала је на почетку "округлог стола" глумце: како је изгледао процес рада на представи и колико је глумачки све било захтевно?

Александар Вучковић: Била је борба. Ово јесте био један неконвенционалан приступ, не само Бори Станковићу, него генерално позоришту. Та наративна форма није нешто што је блиско нама глумцима, тако да, што се мене лично тиче, било је тешко да се до краја "пустим" у то, вукло ме да мало "задрамим", односно да ту има мало драме. Негде смо успели да то ишчакмамо, негде нам је Бора мало дао, негде смо се сами изборили, али у суштини то јесте нешто што је бит и суштина нашег посла. Ми на првој години факултета радимо то "причање приче". Зато смо морали да се вратимо на фабричка подешавања и да видимо како је то кад се сви окупимо око ватре и причамо. Бора Станковић, као мајстор приче, а пре свега кратке приче, нам је заиста био погодно тле за истраживање и мени се лично просто отворио универзум. Нисам претходно имао прилике да се ухватим у коштац са Бориним опусом, али када сам видео шта све ту има од кратких прича, схватио сам да је свака прича филм за себе. Уживао сам у овом процесу. Са Југом Ђорђевићем сам био на факултету, радили смо заједно на класи, познајемо се. Он је по мом мишљењу водећи млади редитељ, можда и у региону, а код нас сигурно. Заиста имам да кажем све најлепше о овом процесу и Бори.

Новак Радуловић: Додао бих да смо сви ми пре овога боље били упознати са Бориним драмским опусом, а мање са приповеткама. Имао сам прилику да током процеса рада на овој представи прочитам многе Борине приповетке, морам да кажем да то делује импресивно. Читајући његове приче, схватио сам да Бора има специфичан језик, који је невероватан, како у односу на врањски контекст, тако и генерално по неким неким животним питањима. Уживали смо у раду и до многих решења долазили преко импровизација. Цела екипа је сјајна. Од старта смо схватили да ће све ово функционисати како треба, само под условом да радимо тимски, што се и показало.

Недим Незировић: Можда није згорег поменути да је овај процес трајао три месеца, што је неуобичајено за позоришне услове, због те неке хиперпродукције која је до прошле сезоне била присутна у Народном позоришту. Уживали смо у раду, дотакли скоро све што је Бора икада написао. Чини ми се да спознајем да је то један свет, да се неки ликови понављају у његовим драмским и другим прозним делима, добијате још дубљи утисак о времену и свету који је он стварао. Ова представа, осим што прича о једном времену, прича и о слободи и ослобађању. Ово је негде и за нас био неки чин отпора. Оно што Бора јесте писао је тај круг ослобађања и борбе са слободу који, чини ми

БИЛТЕН 3

се, на овим просторима не престаје. Представа јако добро кореспондира са временом у коме смо је стварали, мислим да има и тај неки “тон” више који се лепо чује и код публике која представу гледа.

Вања Ејдус: Оно што је атипично за рад у позоришту је то што код овог комада није било драматизације. Обично кад почнемо да радимо представу, добијемо неки вид драматизације, а ми смо добили само приповетке. И онда смо се само јако дуго “играли”, читали приче наглас, радили домаће задатке, импровизације, радили доста на сценском покрету са Милицом Церовић, много смо истраживали и тек на крају је то почело да с склапа у свет који сте видели. А, остало је пуно и Боре, што је била редитељска идеја. Знамо да је ово изазовно, и за нас и за публику, ово тражи од публике висок степен концентрације у времену када је мало ко има. Представа тражи од нас да будемо у приповедању, што је изузетно тешко за глумце. Иако можда делује једноставно, то је нама било теже него да направимо лик. Истовремено тражи од публике стрпљење и пажњу. Тако да ко уђе спреман на стрпљење и концентрацију, а то знамо по реакцијама публике, тада вас представа увуче. Ко нема стрпљења да слуша (као што неко нема стрпљење да чита), из представе се лако испадне. Ми смо свесни тога, ишли смо намерно на то и то је једна врста специфичног театра који захтева гледаоца будног и присутног.

Јелена Благојевић: Дуго смо припремали представу на тај начин што нисмо радили по Борином тексту, него смо препричавали монологе. У неком тренутку смо сматрали да ћемо на тај начин направити драматизацију, из неког приватног, савременог угла, убацујући додатни текст, али смо онда схватили да је много боље оно Борино и рекли “нема модерног, само Борино”. Тако да смо доста дуго експериментисали с тим и оно што је мени било најзанимљивије јесте то да је свака прича за себе, да се прича на другачији начин, што је од почетка и био редитељски концепт. Практично је свака прича као друга представа. Мени је овај глумачки задатак сигурно био

најзахтевнији до сада, али ми је истовремено било изазовно и забавно. Много волим да играм ову представу, јако сам захвална Југу Ђорђевићу што је направио овако нешто, што је окупио ову екипу.

Ива Милановић: Могли бисмо стима да причамо о овој представи, као што смо сатима, са великом дозом интимности и блискости, радили на томе да се та сценска приватност негде и осећа док се представа гледа. “Story telling” је толико захтеван... Мораш да будеш врло прецизан у радњи, са јаким односом према ономе што изговараш да би одржао пажњу публици. На све то долази архаичан језик на моменте. Јесте било пуно препрека, али смо се изборили с тим. Представа тражи тимски рад све време, све нас максимално укључене од почетка до краја, где се све време пратимо, слушамо и бринемо о свему. Није ово представа - аха завршила сам сцену и сад ћу на цигарет паузу, него си све време “унутра”. Два сата си у пуној концентрацији, само излазиш да се пресвучеш и вратиш се. Југ се, као паметан човек, што приватно што позоришно, упустио у ту непознаницу са нама. Он јако уме да ради с глумцима и нама је било прелепо када нас је повео у све ово, уз пуно слободе за глумце.

Вања Ејдус: Шта је заправо овде било тешко. Ми смо сви научени да радимо своје ликове, да имамо глумачке односе, ситуације, радње на сцени, а овде је заправо најважније - сценско присуство. Кад се лишиш свих тих елемената на које си навикао у другим представама, долазиш до нечега што је јако тешко постићи, а то је заправо веровање да си ти ту присутан, да говориш мисао и да се не хваташ ни за један елемент на који си од раније научен. Овде се то сценско присуство издваја посебно као један глумачки стуб.

Јелена Гавриловић: А, колико су, негде, ваши лични предлози или асоцијације утицали на изградњу ликова и на само уобличавање представе?

Ива Милановић: Сви ми смо, заједно са Југом и осталим сарадницима на представи, буквално дошли и било је оно: шта ћемо сад за

БИЛТЕН 3

ову причу, шта за ону, добијали смо домаће задатке, смишљали сами код куће неке ствари, буквално као на академији.

Вања Ејдус: Причали смо о себи пуно.

Александар Вучковић: Имала је ова представа разне метаморфозе форме. Бак је било и идеје, и то десетак дана пред премијеру, да неке наше личне приче иду између, много другачијих идеја, неке су приче отпале... Мени је најзначајнија та слобода коју сам осећао и која нам је била дата од редитеља. Југ нас је стално растерећивао од очекивања. Сигуран сам у једно, да ово јесте аутентично позоришно искуство.

Недим Незировић: Занимљиво је, кад се постави задатак пред аутора и пред глумце да императив у раду буде - на који начин могу да испричам причу. Која су то средства у позоришту, ако "скинемо" све, да можемо да испричамо причу. Па, имате неке сцене које улазе у драмски дијалог, сцене где слушате причу а гледате неку слику која је ехо те приче, па то ствара неку вашу слику у глави, хоћу да кажем да смо се све време тиме бавили.

Јелена Гавриловић: Имајући у виду да се почетак представе доста разликује од остатка, да је невезана за Борин текст, како сте се одлучили да баш ту причу о вама оставите?

Вања Ејдус: То је одлучио редитељ у сарадњи с драматургом. Свако од нас је испочетка имао своју личну причу, али је остала само моја на почетку. То је као неки "метапочетак", једна од прича о једној особи, као што после причамо о Таји, Љуби, Нази, тако смо почели причом из нашег живота. С тим што је та моја прича до пола истинита, а у једном моменту прича о мени постаје фикција. Уводи публику у тему смрти, намерно су извучени поп, крст, друге метафоре. Драматург и редитељ су извлачили мотиве из моје приче о мом животу који су могли да се повежу са целом представом.

Новак Радуловић: Мени је глумачки задатак да ту на почетку причам о Вањи, коју до негде познајем, а од негде не, али је универзалност у томе да видимо шта ћемо са судбинама тих неких ликова које су давно биле. А ту је и та повезаност са садашњим временом, са

читањем и поимањем смрти, задушница...

Александар Вучковић: Добивамо разне коментаре за тај почетак, шта смо и како могли да урадимо, али имали смо апсолутно поверење у редитеља, и даље га имамо, да то буде нешто што почиње и завршава причу.

Јелена Гавриловић: А, колико вам је било тешко, на неком личном нивоу, да разумете судбине тих неких људи, да ли сте могли да пронађете паралеле са савременим добом?

Новак Радуловић: Ми смо много причали у току овог процеса, приче из разних визура и побуда, нпр. шта се дешавало у вези с нечим мом оцу кад је био млад итд. То је у једном моменту попримило ненормалне размере. Дешавало се да имамо пробу и да пет сати само причамо, само причамо шта се десило овоме, шта ономе, с циљем да кроз разумевање судбина многих других људи боље разумемо судбине оних из текстуалног предлошка.

Вања Ејдус: И почели смо много да примећујемо просјаке по граду.

Констатација из пубlike: Божји људи су свуда око нас. Зато је и добра метафора тај почетак и излазак глумаца из пубlike. Ко је то осмислио? Сви: Редитељ...

Недим Незировић: Чини ми се да смо кроз овај процес ушли мало дубље у тај свет. Овако, кад поменете Бору, вама увек у глави прво буде кафана и дерт, али сам кроз овај процес уочио колико је то непоштено. Мрак који Бора носи, еротика која је пуна у његовим комадима, прича о суживоту две културе... Петсто година под Турцима и сад сви мисле да су људи овде "савијени" ишли толико векова. То није тачно, постојао је тај неки суживот и чини ми се да је то заправио пут да осетимо какав је живот тада био и колико је једном малом народу требало да подигне цркву као метафору слободе. Југ је ишао врло минималистички кроз рад, сценографије скоро да нема, а чини ми се да је атмосфера тог гробља и тог простора изузетно, изузетно присутна.

Јелена Гавриловић: Хвала вам на разговору.

БИЛТЕН 3

Осврт на представу *Божији људи* Између судбине, сећања и заборав

Представа *Божији људи*, у режији Југа Ђорђевића и драматизацији Ђорђа Косића, у извођењу Народног позоришта у Београду, представљена је публици Бориних позоришних дана у оквиру овогодишњег фестивалског програма „Између судбине и обичног живота“.

Настала према мотивима истоимене збирке приповедака Борисава Станковића, објављене 1902. године, представа доноси другачије сценско читање једног од најособенијих дела српске књижевности. Уместо класичне драматизације, ауторски тим одлучује се за фрагментарну структуру у којој се кроз приповедање и низ сценских слика постепено обликује свет Станковићевих јунака.

Ликове из Станковићеве збирке чине људи са маргине друштва-просјаци, скитнице, сиромашни, душевно оболели и сви они које заједница истовремено препознаје као део своје свакодневице и одбацује као нешто што јој не припада. То су људи чији су животи обележени губитком, неоствареним жељама, усамљеношћу и немоћи да промене сопствену судбину. Ипак, Станковић им приступа без подсмеха и моралног осуђивања, настојећи да иза њихове спољашности пронађе људскост и достојанство. Такав однос према ликовима представља и основу Ђорђевићеве режијске концепције, која уместо да њихове судбине објашњава или оправдава, покушава (и успева) да их приближи савременом гледаоцу.

Најзанимљивије драматуршко решење јесте одступање од традиционалног поистовећивања глумца са ликом. Шесточлани ансамбл, који чине Вања Ејдус, Ива Милановић, Јелена Благојевић, Александар Вучковић, Недим Незировић и Новак Радуловић, непрестано прелази из улоге приповедача у улогу учесника догађаја. Глумци у једном тренутку говоре о судбини одређеног јунака, да би већ у следећем ту судбину физички и емотивно отелотворили. Овакав поступак успоставља занимљиву дистанцу између глумца и лика, али истовремено

омогућава да се њихови светови постепено приближавају. Представа тако гледаоце непрестано подсећа на важност причања приче као такве, али и на потребу да се нечији живот исприча како не би био заборављен.

Фрагментарна структура посебно одговара Станковићеве прози, будући да збирка ни сама нема јединствену фабулу, већ се састоји од низа засебних људских судбина. Свака прича добија сопствени ритам, атмосферу и емотивни интензитет, док њихово повезивање ствара ширу слику заједнице којој ови људи припадају. Значајну улогу у обликовању оваког сценског света имају сценографија Андреје Рондовић, костими Велимирке Дамјановић и музика Невене Глушице. Сценографска сведеност омогућава да простор мења значење у зависности од приче која се у њему одвија, док костими, као и сценски покрет доприносе стварању карактеристичних, понекад готово гротескних призора. Музика додатно наглашава емотивну и поетску димензију представе, али не служи искључиво као пратња догађаја, већ постаје део укупног сценског израза. Оваквим повезивањем различитих позориш-

БИЛТЕН 3

них средстава настаје целина која се више ослања на атмосферу и асоцијације него на реалистичко приказивање Станковићевог Врања. Посебан квалитет представе представља ансамблска игра. Захтеван прелазак између приповедања, драмског израза и физичке игре од глумаца тражи велику концентрацију и прецизност, али и способност да у кратким временским интервалима успоставе различите карактере и емотивна стања. Притом је важно што њихова игра не своди Станковићеве јунаке на карикатуре, иако се у обликовању појединих призора могу препознати елементи гротеске. Тиме се избегава опасност да људи са друштвене маргине буду представљени искључиво кроз своје недостатке, необичности или патњу. Уместо тога, њихове судбине добијају универзалну димензију, а граница између оних који приповедају и оних о којима се приповеда постаје замагљена.

Једно од кључних питања које оваква инсценација отвара јесте однос појединца и заједнице, односно начин на који друштво поступа према људима који не одговарају његовим очекивањима. Иако Станковићеве приче настају у конкретном историјском и друштвеном контексту, Ђорђевић не покушава

да их на силу пресели у савремено доба. Њихова актуелност произлази из чињенице да су механизми одбацивања, усамљеност и потреба за припадањем остали готово непромењени. Посебну тежину ово извођење добија управо на „Бориним позоришним данима“, пред публиком града из којег је Станковић потекао и чије је становнике, обичаје и судбине преточио у књижевност. У таквом контексту оно представља својеврстан сусрет књижевне прошлости Врања са савременим позоришним изразом.

На крају, *Божји људи* Југа Ђорђевића успевају да сачувају оно што је важно у Станковићевој прози а то су дубоко разумевање људске слабости и пролазности. Представа не нуди коначне одговоре на питања судбине, смрти и друштвене искључености, већ инсистира на самом чину сећања. У томе се можда крије и њена основна идеја: човек не може да избегне заборав, али причање његове приче представља покушај да се тај заборав макар накратко одложи.

Јелена Гавриловић,
драматуршкиња

Интервју са глумицом Ивом Милановић

Ива, њошњо је иза њебе велики број изведених њредсњава које су овенчане бројним нађрадама и њенерално су њприсујне на фесњивалима, колика је разлика када иђраш у мањим ѡрадовима, на фесњивалима у односу на мајичну сцену?

- Велика је разлика, поготово у овом случају, када играм материјал који је везан за подручје у коме играм. Имала сам осећај да је публика можда очекивала мало више реализма, што наша публика није. Она је грађена минималистички, без много драмских одигравања... то је просто језик представе. Зато сам имала другачији утисак разумевања самих информација које немамо када играмо у Београду. Тамо имамо сталну потребу да пређемо преко баријере на нивоу информација, од језичких до географских. Овде сам имала осећај да комуницирамо сасвим течно и тачно са људима у сали.

Као млада умејница са јуѡа, ѡриѡдаш једној ѡенерацији ѡлумаца која је јако ѡаленѡована и ѡприсујна (шњо на сценама, шњо у екранским медијима), какав однос имаш ѡрема ѡакозваном беоѡрадском миљеу? Да ли је било ѡешко избориѡи се за своје месњо у ѡресњоници?

- Апсолутно јесте. Морам да напоменем, велика је разлика у одрастању и култури, неким локалним ритуалима. Поново морамо узети у обзир историјски контекст из кога долазимо и у који долазимо. Север наше земље је већински био под аустро – угарским утицајем, док је југ био под турским. То су различити културолошки елементи. Мени је јако било тешко да помирим разлике које проналазим и у самој себи. Дуго нисам имала осећај да сам било шта понела са југа осим темперамента и хумора који се садржи у нашој језичкој мелодији. Опет, како време пролази, сматрам да ће веза са југом бити јача, јер ћу све боље разумевати. Морам се опет вратити на тај сегмент

различитих одрастања, за њих се везује велики број предрасуда и ривалитета између севера и југа. Почевши од тога да смо се ми плашили онога шта ће чаршија да каже... зато је и на пример стопа криминала другачија. У малом месту смо сви ту, срећемо се, не можеш да побегнеш тек тако. Не можеш да прођеш градом а да те нико не препозна. У Београду то није тако, толики је проток људи да може проћи читав живот а да не сретнеш два пута исту особу.

Да ли ѡи ѡаква урбаносњ ѡрија?

- Ја јесам урбана, али како време пролази имам све већу потребу за селом. Мислим да је то усуд наше генерације. Толико смо претрпани

БИЛТЕН 3

информацијама да ћемо се полако враћати природи и мирнијем начину живота. Журили да се што пре упустимо у све чари престонице да нам сада дође да најрађе побегнемо из оне гужве и буке... Поново да се вратим на претходно питање, разлика је велика. Предрасуде постоје још какве, чим неко чује дијалекат одмах нас смешта у одређени контекст. То су правила живота, боримо се са њима. Тако су нам подељене карте, могу други да нас на први поглед оцењују како год желе. Њихов проблем. Нас то не сме и неће дефинисати. Сви индивидуално треба да се откачимо од тога како нас доживљавају.

Смањрам да си ти одличан пример штога, јер си дошла са јуџа, ниси се променила, говориш на свом дијалекту... присутна си у различитим медијима и што је још битније препознатљива си.

- Мене су сви смештали више у тај корпус филмске и ТВ глумице, а заправо ангажмани су демантовали те претпоставке јер сада радим можда више у позоришту него на филму. Морам рећи да ми тај позоришни тренинг много значи. Потпуно сам другачија глумица од када пролазим различите процесе и управо је то јако важно за младе глумице и глумце.

БИЛТЕН 3

Вечерас на репертоару

Соња Милосављевић

МАРТИН УДИО

Режија: Никола Бундало
Народно позориште Републике Српске,
Бања Лука

Петак, 23. октобар у 20 часова

Драматург: Горан Старчевић
Сценографкиња: Драгана Пурковић Мацан
Костимографкиња: Ивана Ристић
Композитор: Петар Топаловић
Сценски говор: Биљана Ђуровић
Сценски покрет: Марија Миленковић
Дизајн светла: Никола Завишић
Видео-рад: Петар Билбија
Продуцент: Никола Ђаковић
Асистенткиња драматурга: Ивана Ловрић
Инсписијент: Миодраг Маркићевић
Суфлерка: Свјетлана Врањковић

Играју:
Марта: Наташа Перић
Ивана: Смиљана Маринковић
Душан: Александар Стојковић
Рајко: Јово Максић
Милка: Николина Фригановић
Свекрва: Наташа Иванчевић/Слађана Зрнић
Љиљана: Ана Винчић
Ирена: Миљка Брђанин
Милица: Тара Јованић
Зорица, Марина: Анђела Тасић
Тихо, Путник, Војник: Сенад Милановић
Здравко, Момо, Војник, Станко: Данило Керкез
Новица, Студент, Доктор, Никола, Бато: Анандо Ченић
Фрау Шмит, Бабица: Наташа Остојић

Представа траје 1 сат и 40 минута

Техничка реализација: **Технички директор:** Александар Мркобрада **Мајстори светла:** Давор Пастуовић, Марко Џакула **Мајстор тона:** Драган Мајкић **Мајстор видео:** Владимир Ковачевић **Кројачице:** Весна Тривић, Сњежана Марић **Фризер, власуљар:** Јелена Пејовић **Шминкер, маскер:** Маријана Каралић **Гардероберке:** Бранкица Јовашевић, Ковиљка Савић, Александра Кецман **Реквизитер:** Лука Газдић **Сликарски радови:** Милан Кнежевић **Вајар:** Бојан Микулић **Столар:** Цвијо Козомара **Бравар:** Александар Савић **Мајстор позорнице:** Срђан Ђурић **Декоратери:** Зоран Рачић, Горан Илић, Давид Тадић, Алекса Рађеновић, Божо Гајић, Бранко Стјепановић, Давор Морача, Златко Поповић

БИЛТЕН 3

Сутра на репертоару

Оља Станојева

ПУКНАТИНИ

Режија: Нађа Панчева
Тетар "Иван Радоев"
Плевен, Бугарска

Субота, 24. октобар у 20 часова

ДРАМАТИЧНО - КУКЛЕН
ТЕАТЪР "ИВАН РАДОЕВ"
ПЛЕВЕН

Сценографија и костим: Јасмин Мандели
Композитор: Милен Апостолов

Играју

Нађа Дердерјан
Милена Торосјан
Дијана Ханџијева
Марија Рушанова

Представа траје 1 сат и 15 минута

БИЛТЕН 3

ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ БОРИНИ ПОЗОРИШНИ ДАНИ
СМЕХ, ТИШИНА, ИСТИНА И ЈОШ ПОНЕШТО, Врање, 21 - 28. октобар 2026.

Оснивач - Град Врање

Организатор - ЈУ Позориште „Бора Станковић“ Врање

Директор фестивала - Кристина Јањић Стојановић

Селектор - Спасоје Ж. Миловановић

Уметнички директор - Бојан Јовановић

Технички директор - Горан Стојковић

Визуелни идентитет - ГДС ГРИФОН Врање

Односи с медијима - Јасмина Јанковић

Маркетинг - Миланка Стојковић

Финансије и рачуноводство - Марија Ристић Златановић

Организациони одбор:

Председник - др Слободан Миленковић, градоначелник

Заменик председника - Милан Илић, заменик градоначелника

Чланови:

Зорица Јовић, председница Скупштине града

Данијела Милосављевић, члан Градског већа за ресор – социјална питања, локална самоуправа и информисање

Бојан Костић, члан Градског већа за ресор - буџет и финансије

Кристина Јањић Стојановић, директор ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Бојан Јовановић, уметнички директор ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Горан Стојковић, технички руководиоца ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Јасмина Јанковић, руководиоца маркетинга и самостални организатор ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Вида Стојановић, самостални саветник у Одсеку за образовање, културу, спорт и омладину

Јелена Пејковић, секретар Градског већа

Уредништво билтена:

Бојан Јовановић - глумац и уметнички директор позоришта

Бојан Тасић - драматург

Јелена Гавриловић - драматуршкиња

Дејан Димић - новинар

Богдан Јанковић - редитељ

[The page contains dense, overlapping text from multiple pages, mostly illegible due to extreme perspective and overlap.]

Покровитељи фестивала:

ВРАЊЕ

Република Србија
Министарство културе и информисања

ДУНАВ
ОСИГУРАЊЕ

VITEZ & KOM

CONNECT
FREIGHT

Пријатељи фестивала

Prenočište
SoLe

ALEKSIĆ

ЗЛАТНА
ЛУПА

KAVIM
Jedinstvo
VRANJE

Bivoda

ГРАДСКА
МЕЈАНА

Медијска подршка

ВРАЊСКА

ПОЛИТИКА

вечерње
НОВОСТИ

VRANJE NEWS

